

SEGAL, ERICH

Intrusul / Erich Segal ; trad. de Virgiliu Ștefănescu
Drăgănești. - București : Orizonturi, 2017
ISBN 978-973-736-356-5

I. Ștefănescu-Drăgănești, Virgiliu (trad.)

821.111

Corector: *Emilia Leancă*
Tehnoredactor: *Puiu Enache*
Coperta: *Puiu Enache*

© Exactly as it appears in the original English language edition
of the Work

MAN, WOMAN AND CHILD

Editura ORIZONTURI – București
B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 7, ap. 20
telefon: 021.317.76.79, 0744.531.333
e-mail: orizonturi@editura-orizonturi.ro

Erich Segal

INTRUSUL

Traducere: **Virgiliu Ștefănescu-Drăgănești**

Editura ORIZONTURI

1

Am o comunicare importantă pentru dumneavoastră, domnule profesor Beckwith.

— Sunt într-o ședință acum. Pot să vă telefonez mai târziu?

— De fapt, domnule profesor, aş prefera să vă vorbesc personal, nu la telefon.

Această comunicare „urgentă” îl făcu pe Robert Beckwith să întrerupă ultima ședință de catedră a trimestrului respectiv. Îl căuta Consulatul francez.

— Puteți ajunge la Boston înainte de ora cinci? îl întrebă secretarul adjunct al Consulatului.

— E aproape patru și jumătate acum, ii spuse Bob.

— Vă voi aștepta.

— E chiar atât de importantă comunicarea?

— Da, aşa cred.

Complet derutat, Bob traversă holul spre locul unde îl așteptau ceilalți cinci profesori ai Departamentului de Statistică al Institutului Tehnologic al Statului Massachusetts (de lângă Boston). Referindu-se la lipsa de importanță a punctelor de pe ordinea de zi a ședinței, prin comparație cu starea minunată a vremii din ziua respectivă, Beckwith propusese amânarea ședinței pentru toamna următoare. Ca de obicei, unul dintre profesori se opuse:

Respect pentru oameni și cărti

— Trebuie să-ți spun, Beckwith, că propunerea dumitale nu corespunde obligațiilor noastre profesionale, pufni mânos P. Herbert Harrison.

— S-o punem la vot, Herb dragă, replică Bob.

Rezultatul votului a fost cinci la unu în favoare intrării din acel moment în vacanța de vară.

Bob plecă în mare grabă, se urcă în mașină și porni imediat, traversând râul Charles și făcându-și anevoie drum prin aglomerată de vehicule datorită orei de vîrf de la sfârșitul zilei de lucru. Înaintând mai încet decât joggerii care alergau pe trotuarul având tot timpul să-și frământe mintea căutând să gheacească ce problemă putea fi atât de urgentă. Cu cât se gândeau mai mult, cu atât i se părea mai sigur că se întrevede un singur lucru. Francezii îmi vor acorda Legiunea de Onoare.

Nu e chiar atât de imposibil, își spuse. La urma urmei, am ținut o mulțime de conferințe științifice în Franța – de două ori și la Sorbona. La naiba, am chiar și o mașină franceză Peugeot.

Asta trebuie să fie. Voi primi sigur rozeta decorației și am să-o pun la butoniera sacoului. Poate că va trebui să îmbrac de-acum sacoul. Ce importanță are? Merită să văd invidia pe fața unora din facultatea noastră.

Doamne! Ce mândre au să fie Sheila și fetițele.

— Comunicarea ne-a venit prin telex, spuse domnul Bertrand Pelletier în clipa când Bob luă loc în elegantul birou cu tavan înalt al acestuia. Secretarul adjunct ținea în mâna o bandă îngustă de hârtie.

Îmi va spune imediat, se gânde Bob. Decorația, desigur. Încercă să nu zâmbească prea devreme.

— Telexul solicită pe profesorul Beckwith de la Institutul Tehnologic din Massachusetts să ia imediat legătura cu domnul Vanarguès din localitatea Sète. Secretarul adjunct îi întinse lui Bob textul.

— Sète? repetă Bob, apoi se gândi: O, nu! Nu poate fi asta.

— Un mic sat fermecător, chiar dacă are și ceva *gaucho*, îl lămuri Pelletier. Cunoașteți sudul Franței?

— A, da!

Bob deveni și mai neliniștit când observă că funcționarul consular abordează o mină oarecum solemnă.

— Domnule Pelletier, despre ce este vorba?

— Am fost informat numai că e ceva în legătură cu defuncta Nicole Guérin.

Doamne-Dumnezeule! Nicole! Trecuse atâtă timp de atunci. Atât de bine uitase totul încât se convinse, aproape, că nici nu se întâmplase ceva. Fusese singura lui infidelitate în toți acești ani de căsnicie.

Dar de ce *acum*? De ce după atâtă timp? Oare nu insistase ea să nu se mai întâlnească niciodată, să nu mai aibă nicio legătură unul cu altul?

Să nu mă grăbesc.

— Domnule Pelletier, ați spus parcă defuncta Nicole Guérin? Așadar, a murit?

Secretarul adjunct dădu din cap afirmativ.

— Îmi pare rău că nu am amănunte. Îmi pare rău, domnule profesor.

Oare omul acesta știa mai mult decât spunea?

— Și cine e persoana cu care trebuie să iau legătura?

Secretarul adjunct dădu din umeri. Ceea ce, pe franțuzește, înseamnă că nu știe și nici nu-i pasă.

— Îmi permiteți să vă prezint *mes condoléances*, domnule Beckwith?

Ceea ce în franțuzește voia să spună că era târziu deja. Și că el, Pelletier, avea desigur și altele de făcut. La urma urmei, era o seară înmiresmată de iunie.

Bob înțelegea aluzia. Se ridică.

— Vă mulțumesc, domnule Pelletier.

Respect pentru oameni și cărți

— Pentru puțin.

— Si-au dat apoi mâna.

Cam nesigur pe picioarele lui, Bob o porni pe Commonwealth Avenue; își lăsase mașina pe partea cealaltă a străzii, foarte aproape de restaurantul Ritz. Oare să-și inoculeze o doză de curaj la barul restaurantului? Nu, mai bine să dea întâi un telefon. De undeva discret.

*

* *

Pe corridorul Institutului era liniste. Părea că toată lumea plecase în vacanța de vară. Bob închise ușa încăperii, se aşeză la birou și chemă la telefon Franța.

— Da? se auzi o voce spartă și somnoroasă, cu puternic accent provensal.

— La telefon Robert Beckwith. Aș putea vorbi cu domnul Venarguès?

— Bobbie, eu sunt, Louis! În fine, am dat de tine. Câtă bătaie de cap până să te găsesc...

Chiar după trecerea atâtor ani, vocea îi rămăse ne-schimbătă. Răgușeala pricinuită de fumatul a cincizeci de milioane de țigări Gaulois.

— Louis primarul?

— Fostul primar. Pricepi? M-au trimis la păscut, ca pe un dinozaur antediluvian. Consiliul comunal...

Bob era prea tensionat pentru povestea asta care nu se mai sfărșea.

— Louis, ce s-a întâmplat cu Nicole?

— Vai, Bobbie, ce nenorocire. Acum cinci zile. O ciocnire frontală. Se întorcea de la o urgență – un cardiac. Tot orășelul nostru e în doliu...

— Îmi pare foarte rău.

— Îți dai seama? Era atât de Tânără. O adevărată sfântă. Toată catedra de la Facultatea de Medicină din Montpellier a venit la înmormântarea ei. Știi că nu suferă religia, Bobbie, dar a trebuit să-i facem o slujbă.

Se opri un moment să ofteze. Bob profită de ocazie.

— Louis, ce-mi spui e îngrozitor. Dar nu înțeleg de ce ai ținut să-ți telefonez. Sunt zece ani de când n-am mai văzut-o.

Brusc – un moment de tăcere. Apoi, Louis răspunse aproape șoptind:

— Din cauza copilului.

— Ce copil? Nicole se căsătorise?

— Nu, nu. Firește că nu. Era o „mamă independentă”, cum se zice. Și-a crescut singură copilul.

— Dar tot nu înțeleg ce are asta de-a face cu mine, reluă Bob.

— Of, Bobbie, nu știu cum să-ți spun...

— Spune odată!

— E și copilul tău, trânti Louis Venarguès.

Urmără câteva clipe de tăcere pe cele două maluri ale Atlanticului. Bob încremenise de uimire.

— Bobbie, mai ești la telefon? Alo?

— Ce e?

— Știu că ai rămas trăsnit la vestea asta.

— Nu, Louis. N-am rămas deloc trăsnit. Pur și simplu, nu cred, replică Bob, când mânia îl ajută să-și regăsească puterea de a vorbi.

— Dar ăsta-i adevărul. Mi-a spus tot, eram confidențul ei.

— Ce te face să fii atât de sigur că eu aş fi tatăl?

— Bobbie, răspunse Louis pe un ton bland, erai aici în luna mai. Manifestațiile, îți amintești? Băiețelul a sosit – ca să spunem aşa – exact la timpul cuvenit. Nu a mai

existat nimeni în viața ei în tot acel timp. Mi-ar fi spus. Bineînteles, nu a vrut niciodată ca tu să afli asta.

— Iisuse Hristoase, își spuse Bob, dar e de necrezut.

— Afurisită treabă, Louis, chiar dacă e adevărat, nu sunt responsabil pentru...

— Bobbie, liniștește-te. Nimeni nu spune că îți revine vreo răspundere. Jean-Claude e asigurat din punct de vedere material. Crede-mă – sunt doar executorul testamentar.

Se opri puțin, apoi continuă:

— Se ridică doar o mică problemă.

Bob începu să tremure gândindu-se la ce ar putea să fie.

— Care? întrebă el.

— Băiatul nu are absolut pe nimeni. Nicole nu a avut niciun fel de rude. Copilul e complet singur.

Bob nu spuse nimic. Încerca încă să-și închipuipe în-cotro bate con vorbirea asta.

— În mod normal, am avea noi grija de el, Marie-Thérèse și cu mine... Louis se opri un moment. Noi suntem tutorii lui. Dar ea e bolnavă, Bob, foarte grav bolnavă. Nu mai are mult de trăit.

— Îmi pare rău, interveni Bob moale.

— Ce să spun? Am avut o lună de miere de patruzeci de ani. Dar acum, înțelegi de ce e imposibil. Dacă nu găsim vreo alternativă – și repede – autoritățile vor lua băiatul.

Abia acum Bob înțelese spre ce ducea această conversație. Devinea tot mai furios la fiecare respirație. Și însământat.

— Copilul e inconsolabil, continuă Louis. Tristețea îi seacă lacrimile. Durerea lui e atât de mare încât nici nu poate plângă. E copleșit de nenorocirea lui.

— Treci la subiect, îi spuse Bob.

Louis șovăi.

— Vreau să-i spun și lui.

— Ce să-i spui?

— Că tu exiști.

— Nu! Ești nebun? Cum ar putea să-l ajute asta?

— Vreau doar să știe că undeva pe lumea asta are un tată. Ar putea să însemne ceva, Bobbie.

— Louis, pentru numele lui Dumnezeu, sunt un om însurat și am două fetițe. Ascultă, îmi pare sincer rău de Nicole. Îmi pare rău și pentru băiat. Dar refuz să mă implic în asta. Nu vreau să-mi lovesc familia. Nu pot. *Nu vreau*. Hotărârea mea e categorică.

Se așternu iar liniștea. Sau cel puțin zece secunde de așteptare fără glas.

— Foarte bine, spuse Louis în cele din urmă. N-o să te mai deranjez. Dar îți mărturisesc că sunt foarte dezamăgit.

Situația era nespus de grea.

— Bună seara, Louis.

Urmă o altă pauză (ca Bob să mai reflecteze) și, în cele din urmă, poate să capituleze.

— Adio, Bobbie, bombăni el și închise telefonul.

Bob puse jos receptorul și-și îngropă capul în mâini. Situația era prea grea pentru a se gândi imediat la toate implicațiile ei. După atâtia ani, Nicole Guérin revenea în viața lui. Cum de se putuse ca din scurta lor legătură să se nască un copil? Un fiu?

Dumnezeule, ce să fac?

— ... seara, domnule profesor.

Bob își ridică privirea mirat.

Era Liliah Coleman, care făcea zilnic curățenie prin birouri.

- Ce mai faci, doamnă Coleman?
- Destul de bine. Cum o duceți cu statisticile dumneavastră?
- O! Foarte bine.
- Spuneti, știi niscaiva numere câștigătoare la loterie? Datorez chiria și norocul mi-a fost destul de păcătos lurile astea.
- Îmi pare rău, doamnă Coleman, nici eu nu prea sunt norocos.
- Păi, știi vorba aia, domnule profesor, dacă nu ești în stare, nu intra în joc. Oricum, asta-i filozofia mea. Trebuie să crezi în norocul tău.

Femeia își goli coșul de hârtii și șterse ușor biroul cu cârpa de praf.

— Eu mă cam duc să-mi văd de treabă, domnule profesor. Petrecere bună în vacanță. și odihniți-vă mintea aia minunată a dumneavastră.

Doamna Coleman plecă închizând ușor ușa în urma ei, dar ceva din ce-i spuse se ișă rămase lui Bob în minte. Trebuie să crezi în norocul tău. Ceva foarte simplu, dar foarte omenesc.

Rămase încremenit privind lung spre telefon, mult după ce pașii lui Liliah Coleman se pierduseră pe coridor. Simțea că în el se dă o luptă disperată între inimă și minte. Nu-ți pierde cumpătul, Bob. Să nu-ți strici căsnicia. Nimic nu merită aşa ceva. Cine știe, de altfel, dacă povestea e adevărată? Uită totul!

Să uit totul?

Ceva îl îndemna, nici el nu știa ce, să ridice iar receptorul. Chiar formând numărul nu-și dădea seama ce-ar fi vrut să spună.

— Alo! Sunt tot eu, Bob.

- A! Bine. Știam că vei mai reflecta.
- Ascultă, Louis. Îmi trebuie timp de gândire. Te sun din nou mâine.
- Bine, bine. Să știi că e un băiat minunat. Dar telefonează-mi ceva mai devreme, potă?
- Bună seara, Louis.
- Au închis amândoi odată. Bob era speriat. Își primejduse întreaga existență. Ce-l îndemnase să-l sune din nou pe Louis?
- Dragostea pe care o mai avea pentru Nicole? Nici vorbă. Tot ce simțea pentru ea era o furie nemărginită.
- Un băiețel pe care nu-l văzuse niciodată?

Se duse ca un manechin spre locul unde-și parcase mașina. Era panicat și confuz. Trebuie să vorbească cu cineva. Dar în toată lumea lui exista o singură persoană care îl înțelegea cu adevărat și care îi era prieten apropiat.

Sheila, soția lui.

2

Ia ora aceea, șoseaua era destul de descongestionată, aşa că ajunse în cartierul Lexington foarte repede. Simțea că într-adevăr îi mai trebuie timp. Ca să poată rămâne calm. Să-și pună în ordine gândurile. Ce să-i spun? Cum naiba să dau ochii cu ea?

— De ce-ai întârziat atâtă, Bob?

Paula, fetița lui de nouă ani, se străduia să se poarte ca și cum ea ar fi fost nevestă.

— Am avut o ședință de catedră, răsunse Bob, făcându-se că nu bagă în seamă că-i spune pe nume, fără să i se fi permis.

În bucătărie Jessica Beckwith, în vîrstă de doisprezece ani și jumătate, dar comportându-se ca și cum ar fi avut douăzeci și cinci, discuta ceva cu mama ei. Tema: taine copilărești, fleacuri și vorbărie goală.

— Serios, mami, în tot liceul nostru nu găsești un singur băiat ca lumea.

— Despre ce e vorba? întrebă Bob intrând în bucătărie și sărutându-le pe cele două femei mature din familia lui. Era hotărât să se poarte normal.

— Jessie se plânge de calitatea sexului opus, în școala lor – sau mai bine zis de lipsa oricărora calități la acest sex.

— Atunci, poate că ar fi mai bine s-o muți pe Jessie la o altă școală – spuse el ca să-o necăjească.

— Vai, tată, ce încuiat ești. Statul nostru Massachusetts e plin de neghiobi. Un fel de provincie care își caută o metropolă.

Sheila îi aruncă lui Bob un zâmbet îngăduitor.

— Ei bine, domnișoară Beckwith, care ar fi soluția dumneavoastră? întrebă Bob.

Jessie roși. Bob o întrerupsese tocmai când ajunsese la momentul culminant al exprimării dorinței ei subtile.

— Mami știe.

— Europa, Bob, interveni Sheila. Fiica ta vrea să participe la un tur pentru adolescenți prin Europa organizat de agenția Garber în vara asta.

— Dar ea nu a împlinit încă treisprezece ani, replică Bob.

— Vai, tăticule, ce cusurgiu, oftă Jessica. Sunt destul de mare ca să mă pot duce.

— Dar totodată ești și destul de mică pentru ca să mai aştepți un an.

— Tăticule, refuz să mai petrec încă o vară cu familia mea burgheză pe plăicoasa plajă de la Cape Cod.

— Atunci, ia-ți o slujbă.

— Aș vrea, dar nu sunt destul de mare.

— Ceea ce era de demonstrat, domnișoară Beckwith, replică Bob satisfăcut.

— Te rog să mă scutești de terminologia asta academică cu două înțelesuri, se poate? Si dacă izbucnește mâine un război nuclear? S-ar putea să mor fără să fi văzut Luvrul.

— Jessica, răsunse Bob, complăcându-se în acest interludiu depărtat de starea lui anxioasă. Dețin informații din surse serioase că nu va izbucni niciun război